

Arrest

nr. 65 974 van 1 september 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 7 april 2011 het Rijk binnen en dienden op 7 april 2011 een asielaanvraag in. Op 9 juni 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer Astrit SURDARI (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Egyptenaar afkomstig uit Gjakovë (Kosovo) en bent u in het bezit van de Kosovaarse nationaliteit. Ongeveer twee maanden na de Kosovaarse oorlog vielen drie gemaskerde en gewapende onbekende mannen die Albanees spraken binnen in uw huis. Ze zeiden aan u en uw vader dat jullie weg moesten, ze vroegen geld, en namen zaken mee uit jullie woning. De jaren daarna werden u en uw gezin nog enkele malen lastig gevallen door onbekenden: er werden eieren gegooid naar jullie woning en het dak werd beschadigd. Vanaf 2008 verergerden de problemen. Er

werden heel vaak stenen naar uw huis gegooid en de omheining en de deur van uw eigendom werden vernield. U verwittigde steeds de politie en die kwam steeds ter plaatse. Ze noteerden wat er stuk was en patrouilleerden ook vaak in uw buurt. Ze slaagden er echter niet in de daders te vinden. U bracht ook de voorzitter van de Egyptische gemeenschap, Bislim Hoti, op de hoogte van uw problemen. Hij contacteerde de politie en verschillende organisaties en schreef klachtenbrieven maar dit had geen resultaat. In 2008 kwam uw zus, Vezire Qehaja (O.V.: 6.796.269), met haar dochter bij u wonen, na het overlijden van haar man. Op 29 augustus 2010 werden er om drie uur 's nachts twee handgranaten naar uw huis gegooid. Iedereen werd wakker. U ging zelf kijken wat er gebeurd was maar u kon niks zien. De eigenaar van een hotel vlakbij u, Sadik Brahim Shtana, belde de politie. Deze kwamen patrouilleren maar merkten niets op. 's Morgens zag u twee handgranaten in uw tuin. Eén handgranaat was niet ontploft. U ging naar het politiekantoor om klacht in te dienen. De handgranaat die niet ontploft was werd verwijderd door een gespecialiseerde eenheid. De politie kwam de nodige vaststellingen doen ter plaatse en startte een onderzoek maar de daders werden niet gevonden. Uw vrouw was in shock en werd gedurende een week in het ziekenhuis opgenomen. Na het incident ging u wonen bij een oom in Gjakovë. U bleef voornamelijk binnen. U ging nog enkele keren informeren bij de politie naar hoe het onderzoek vorderde. Na twee of drie maanden trok u in bij uw schoonouders in Prizren. U kende er geen problemen. Op 5 april 2011 verliet u Kosovo samen met uw gezin, uw zus en haar dochter. Op 7 april 2011 kwam u aan in België en u vroeg dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een attest van gezinssamenstelling, een nationaliteitsattest, een geboorteakte, uw rijbewijs, een verklaring van Armend Behluli, hoofd van het 'Gemeentelijk bureau voor de Gemeenschappen en Terugkeer', afgegeven op 28 september 2010, een getuigenverklaring afgelegd door uw bureu dd. 21 oktober 2010, een attest van het "Nieuwe Democratische Initiatief van Kosovo" dd. 5 november 2010. Daarnaast beschikt u over diverse documenten van de politie (rapporten, gehoorverslagen, aanvraag om uw telefoon af te luisteren, foto's) betreffende het onderzoek naar de vondst van twee granaten in uw tuin op 29 augustus 2010, en een medisch attest ter staving van de hospitalisatie van uw echtgenote.

B. Motivering

Betreffende het door u aangehaalde incident dd. 29 augustus 2010 waarbij een granaat ontplofte op uw binnenkoer (CGVS, p. 16 en 17) dient te worden opgemerkt dat dit een probleem is van gemeenschappelijke (strafrechtelijke) aard, dat niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Uit de door u neergelegde documenten blijkt immers dat u zelf niemand verdacht en dat u er geen idee van had wie de granaten zou kunnen gegooid hebben. Uw etnische Albanese buurman, die ook een klacht indiende omdat zijn raam door de ontploffing gebroken was, verklaarde tav de politie dat er 's nachts buiten op straat jongeren rondhangen die alcohol drinken. Verder vermelden de politierapporten opgesteld naar aanleiding van het incident met de handgranaten duidelijk dat het niet om een etnisch geïnspireerd incident ging. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde documenten mbt het onderzoek naar het incident niet dat u persoonlijk gevisieerd werd. Zo was de ruit van uw etnisch Albanese buurman, Baki Morina, gebroken en werden een metalen onderdeel van een handgranaat binnen in zijn woning gevonden.

Verder heeft u in dit verband niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen niet of onvoldoende op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten kon/zou kunnen rekenen. Zo kon u probleemloos een klacht indienen bij de politie. U verklaarde in dit verband dat u zeer tevreden was over de inspanningen van de politie en dat ze alles deden om de daders te vinden (CGVS, p. 12, 15 en 17). Uit de door u neergelegde documenten blijkt ook dat de politie een grondig onderzoek heeft gevoerd. Uw bureu werden ondervraagd, er werden foto's genomen op de plaats van het misdrijf en uw telefoongesprekken werden nagegaan. U verliet dezelfde dag echter nog uw woning en, hoewel u af en toe wel nog ging informeren hoe het onderzoek vorderde, wachtte u de afloop van het onderzoek niet af. U verklaarde nochtans dat de politie u zei dat ze niet gingen stoppen met zoeken naar de daders (CGVS, p. 18). Dat de dader(s) van bovengenoemde feiten nog niet werd(en) gevonden kan te wijten zijn aan allerlei oorzaken, zoals onbekendheid van de daders, gebrek aan getuigen, enz. Er kan dan ook geenszins worden besloten tot een gebrek aan of onwil tot bescherming vanwege de plaatselijke autoriteiten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische

groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat er geen geloof kan gehecht worden aan de overige door u aangehaalde problemen (inval in uw woning, vernielingen aan uw woning en het gooien van stenen en andere voorwerpen). Hoewel u erin slaagde meerdere documenten voor te leggen die het incident van 29 augustus 2010 staven, kon u echter geen enkel document voorleggen betreffende de door u beschreven eerdere aanvallen. Nochtans zou de politie toen ook telkens ter plaatse gekomen zijn (CGVS, p. 12). Aangezien u politierapporten kan voorleggen van het incident van 29 augustus 2010 lijkt het logisch dat u ook in staat was deze van de eerdere incidenten voor te leggen. U verklaarde dat u er toen niet naar gevraagd had (CGVS, p.12). Aangezien u er bij het incident met de handgranaten wel naar vroeg, is deze verklaring niet afdoende. In de politierapporten betreffende het incident dd. 29 augustus 2010, wordt ook geen enkele melding gemaakt van eerdere incidenten waarbij de politie opgeroepen werd. Ook in de verklaringen die u zelf aflegde tav de politie van Gjakove maakte u geen enkele melding van eerdere problemen, schade of bedreigingen. U verklaarde expliciet dat u niemand verdacht en dat u geen enkel idee heeft wie de handgranaten naar uw woning gooide. Verder beweerde u dat u na het incident met de handgranaten drie anonieme dreigbrieven heeft ontvangen (CGVS, p. 14). U legde deze echter niet neer en u verklaarde er niet meer over te beschikken (CGVS, p. 14) U legt wel een getuigenverklaring voor afgelegd door twee bureaus die beweren dat er de laatste twee jaar verschillende aanvallen waren op uw eigendom. Deze getuigenverklaring betreft echter geen objectieve bron en vertoont een gesolliciteerd karakter. Het werd opgesteld op uw aanvraag zoals vermeld in het document. Dit geldt ook voor het attest opgesteld door de partij het 'Nieuw Democratisch Initiatief van Kosovo' en het verslag afgeleverd door Armend Behluli, hoofd van het 'Gemeentelijk Bureau voor de Gemeenschappen en Terugkeer'. Ook deze documenten zijn afgeleverd op uw vraag op basis van uw eigen verklaringen.

Ten slotte verklaarde u dat uw echtgenote tgv het incident van 29 augustus 2010 aan PTSD lijdt en gedurende een week opgenomen werd in het ziekenhuis. Medische problemen op zich houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming.

In het kader van de asielaanvraag van uw zus Qehaja Vezire (O.V.: 6.796.269) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigen dat er op 29 augustus 2010 een aanval met handgranaten op uw woning plaatsvond en dat

er nav hiervan een onderzoek werd gestart, hetgeen niet betwist wordt. Uw geboorteakte en nationaliteitsbewijs bevestigen uw identiteit en nationaliteit waaraan evenmin getwijfeld wordt. De overige documenten werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw Hyrzem SURDARI (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Egyptenaar afkomstig uit Gjakovë (Kosovo) en hebt u de Kosovaarse nationaliteit. U bent geboren in Prizren. U bent tien jaar geleden traditioneel gehuwd met Astrit Surdari (O.V. 6.796.274). U ging toen bij hem in de gemeente Gjakovë wonen. De laatste jaren werden jullie lastig gevallen door onbekenden: er werden stenen, eieren en sneeuwballen naar jullie huis gegooid en er werden zaken aan jullie huis vernietigd. De politie kwam telkens langs. Op 29 augustus 2010 werden om 3 u 's nachts granaten naar jullie huis gegooid. U was getraumatiseerd omwille van dit incident en verbleef erna een week in het ziekenhuis. Jullie gingen toen wonen bij een oom van uw man in Gjakovë en verhuisden na twee of drie maanden naar het huis van uw ouders in Prizren. Op 5 april 2011 verliet u Kosovo samen met uw gezin, uw schoonzus en haar dochter. Op 7 april 2011 kwam u aan in België en u vroeg dezelfde dag asiel aan. U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart afgegeven op 26 juni 2009, uw Kosovaarse geboorteakte afgegeven op 19 november 2010, uw Joegslavisch paspoort afgegeven op 4 maart 1997, de geboorteaktes en nationaliteitsbewijzen van uw kinderen afgegeven in oktober 2010 en het Joegoslavisch paspoort van uw zoon Labinot afgegeven op 12 oktober 2005.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u zich in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die door uw echtgenoot, Surdari Astrit, werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt”:

[De beslissing inzake Astrit SURDARI wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

“Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart, geboorteakte en vervallen paspoort bevestigen uw identiteit en nationaliteit die hier niet ter discussie staan. Ook de identiteit en nationaliteit van uw kinderen staan hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen,

een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekers voeren de schending aan van de volgende middelen: *“de artikelen 2 + 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout”*.

3.3. Artikels 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Verzoekers kunnen in redelijkheid niet tegelijkertijd aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds dat die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven kennen die de beslissing onderbouwen (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekers louter kritiek hebben op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, UNHCR, Genève, 1979, nrs. 40,41,95,196 en *The law of refugee status*, J. Hathaway, Butterworths, Toronto, 1991 blz. 72).

4.2. Verzoekers menen dat hun problemen als gevolg van discriminatie door Albanezen wel degelijk ernstig en gegrond zijn. Verzoekers stelling dat de bestreden beslissing de problemen van verzoeker

beaamt en er inderdaad discriminatie in Kosovo bestaat, berust klaarblijkelijk op een onzorgvuldige en foutieve lezing van de bestreden beslissing, die duidelijk stelt: *“Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. (...) Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. (...) Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.”* Wat betreft het incident van 29 augustus 2010, stelt de bestreden beslissing bovendien zeer duidelijk: *“Verder vermelden de politierapporten opgesteld naar aanleiding van het incident met de handgranaten duidelijk dat het niet om een etnisch geïnspireerd incident ging. Bovendien blijkt uit de door u neergelegde documenten over het daaropvolgend politieonderzoek niet dat u persoonlijk geïnterviewd werd”* en *“U verklaarde in dit verband dat u zeer tevreden was over de inspanningen van de politie en dat ze alles deden om de daders te vinden (CGVS, p. 12, 15 en 17). Uit de door u neergelegde documenten blijkt ook dat de politie een grondig onderzoek heeft gevoerd.”*

Inzake verzoekers vermeende maatschappelijke discriminatie (sociaal, tewerkstelling, huisvesting, toegang tot de gezondheidszorg, onderwijs, etc.), stelt de bestreden beslissing: *“Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

4.3. Verzoekers citeren enkele paragrafen uit de *‘Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo’* van het UNHCR zonder de correcte referenties en data aan te geven en het rapport toe te voegen aan het verzoekschrift. Aldus kan de Raad niet nagaan of de informatie inzake de veiligheidssituatie en bescherming van minderheidsgroepen vanwege de lokale autoriteiten over eenzelfde periode of recentere periode bericht. Wel kan worden vastgesteld dat objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier de *Subject Related Briefing, Kosovo – situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeente Gjakovë/Dakovica*, laatst geactualiseerd werd op 6 januari 2010 en de laatste actualisering van de *Subject Related Briefing, Kosovo - Veiligheidssituatie en bewegingsvrijheid van de Roma, Ashkali en Egyptenaren*, op 14 maart 2011 gebeurde. Indien verzoekers de door het CGVS aangebrachte informatie desgevallend wensen te betwisten, dient dit ondubbelzinnig en feitelijk te gebeuren, wat in casu niet het geval is. De objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat van recente datum is en uitgaat van een Cedoca-onderzoek, verricht door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, kan bezwaarlijk worden weerlegd door onzorgvuldig geciteerde paragrafen uit een niet nader gedateerd rapport. Dit klemt te meer nu verzoekers zelf aangaven dat ze niet werden gediscrimineerd en uit de verklaarde feiten over het incident niet kan blijken dat dit etnisch gekleurd was nu ook een Albanese buur problemen kende en dat de politie correct en onpartijdig is opgetreden. Aldus wordt de door verzoekers neergelegde informatie uit een niet nader gedateerd UNHCR rapport door de elementen van het asielrelaas miskend.

4.4. Voor het overige beperken verzoekers zich tot het tegenspreken van de conclusies van de bestreden beslissing, het formuleren van verwijten naar het CGVS toe en het maken van algemene beschouwingen, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en voert geen concrete bijkomende argumenten aan. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV x /IV en RvV x /IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK